

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.300 van 29 januari 2009
in de zaak X II

In zake: 1. X
2. X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen
Schkilnyak Ruslan en Yulia.
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en namens hun kinderen, allen van Oekraïense nationaliteit, op 30 oktober 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 28 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 7 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat H. BARON en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 29 maart 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van het ten tijde van de aanvraag geldende artikel 9, derde lid van de Wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 augustus 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk. De beslissing wordt ter kennis gebracht op 7 oktober 2008. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat mijnheer S.O. sinds 20.12.2000 en mevrouw S.V. sinds 16.07.2001 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, getuigenverklaringen en een petitie met handtekeningen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15/12/1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nog nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bijgevolg kan dit argument eveneens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 23.10.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 25.10.2001. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures –namelijk iets meer dan 10 maanden voor mijnheer S.O. en iets meer dan 3 maanden voor mevrouw S.V.- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij in gevaar zouden zijn indien zij zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor onterechte vervolgingen bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkenen zich beroepen op de subsidiaire-beschermingsstatus zoals gesteld in de Europese richtlijn 2004/83/EG, dewelke België ondermeer moet omzetten in Belgische wetgeving om de Europese verplichtingen na te komen, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkenen hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dient op te starten en deze procedure niet valt onder de bevoegdheid van de Dienst Humanitaire Regularisaties.

Verder verwijzen betrokkenen naar art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind, namelijk het belang van het kind. Dit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat de belangen van hun kinderen zouden geschaad worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds oktober 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. (...)

1.3. Op 7 oktober 2008 wordt aan verzoekende partijen tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

2. Ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel zoals vereist ingevolge artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Vastgesteld wordt dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoekende partijen onderscheidt en in “ondergeschikte” orde bespreekt. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen aan dat zij niet akkoord gaan met de stelling dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn aangezien eerste verzoeker bij zijn asielaanvraag duidelijk de redenen heeft weergegeven waarom hij niet naar Oekraïne kan terugkeren zonder moeilijkheden te ondervinden met betrekking tot de corruptie die eerste verzoeker destijds op het spoor is gekomen, dat eerste verzoeker die zowel militair was als lid van het Openbaar Ministerie en onderzoeken deed naar corruptie onder meer bij de douane en grenscontrole, reeds bij de grensovergang naar Oekraïne moeilijkheden zal ondervinden waardoor verzoekende partijen niet anders dan in België de machtiging tot verblijf kunnen indienen en de reguliere weg voor hen onmogelijk is. Vervolgens voeren verzoekende partijen aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is omdat hun langdurig verblijf in België als illegaal is bestempeld waaruit geen rechten kunnen worden geput terwijl de verwerende partij anderzijds erkent dat hun verblijf landurig was en zij geïntegreerd zijn, dat het verblijf op zijn langdurigheid moet worden beoordeeld en niet op de omschrijving dat aan dit verblijf wordt gegeven, dat de integratieinspanningen – en resultaten niet mag worden beoordeeld in functie van de omschrijving van het verblijf, dat dit kennelijk onredelijk is. Ten slotte stellen verzoekende partijen dat het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot het schoollopen van hun kinderen onjuist is aangezien het oudste kind met succes Grieks-Latijn volgt en in Oekraïne deze onderwijsrichting niet bestaat waardoor hun oudste kind, bij een gedwongen terugkeer zijn studies Grieks-Latijn niet kan verder zetten.

Ter adsturing van het middel zetten verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“BEROEPSGRIEVEN

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de stelling verwoord in de bestreden beslissing, meer bepaald dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren waarom zij de aanvraag om

machtiging tot verblijf niet konden indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van het oponthoud in het buitenland, Verzoeker sub 1 heeft immers bij zijn asielaanvraag duidelijk de redenen weergegeven waarom hij niet naar Oekraïne kan terugkeren.

Namelijk:

"Hij was in augustus 2000 als onderzoeker werkzaam geweest voor het Militair Openbaar Ministerie aldaar en zou tijdens zijn onderzoek een heel netwerk van corruptie op het spoor zijn gekomen. Drie militairen die hij als getuige wenste op te roepen zouden in verdachte omstandigheden bij een verkeersongeval om het leven zijn gekomen. In die tijd zou er een ontvoeringspoging op zijn zoon ondernomen zijn, en zou hij dreig telefoons hebben gekregen. Verzoeker sub 1 werd door drie onbekenden bedreigd naar aanleiding van de smokkelzaak en bewusteloos zijn geslagen. Binnen het Openbaar Ministerie zou er een onderzoek gestart zijn naar deze gebeurtenissen. Verzoeker sub 1 zou besloten hebben het land te verlaten omdat er een complot tegen hem gesmeed werd".

Het is aldus duidelijk dat verzoekers niet naar Oekraïne kunnen terugkeren zonder moeilijkheden te ondervinden m.b.t. de corruptie die verzoeker sub 1 destijds op het spoor is gekomen.

Verzoekers bevonden zich aldus in een overmachtsituatie die hen verhinderde om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. Verzoeker sub 1, die zowel militair was en lid van het Openbaar Ministerie (stukken 2 en 3) en onderzoeken deed naar corruptie onder meer bij de douane en grenscontrole zou reeds bij de grensovergang naar Oekraïne moeilijkheden hebben ondervonden.

Dat het relaas van verzoeker sub 1 helemaal geen verzinzel is.

Verzoekers konden aldus niets anders dan de machtiging tot verblijf alhier in België in te dienen. Via reguliere weg is dit voor hen onmogelijk.

Hun vraag om machtiging tot verblijf dd. 24 maart 2007 is dienvolgens wel ontvankelijk.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. In de beslissing wordt er, minstens impliciet, erkend dat verzoekers zich wegen hun lange verblijf in België uitstekend geïntegreerd hebben. Er wordt echter gesteld dat 'uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie'. Nochtans is het totaal onredelijk, eenmaal een verblijf van een vreemdeling in België voldoende langdurig is geweest, en eenmaal de integratie die een gevolg is van dit langdurige verblijf, als doorgedreven kan beoordeeld worden, een onderscheid te gaan maken al naargelang het karakter dat aan dit verblijf toegeschreven wordt. Een verblijf is niet korter en een integratie die eruit volgt, is niet minder belangrijk omdat dit verblijf al dan niet als wettig beschouwd wordt. Een verblijf van een vreemdeling in België is een argument dat op zijn langdurigheid in se dient beoordeeld te worden, en niet op de omschrijving die aan dit verblijf gegeven wordt. De langdurigheid van een verblijf heeft tot gevolg dat de vreemdeling een geheel van relaties met de autochtone bevolking, hun levensgewoonten en hun cultuur, tot stand gebracht heeft, na daartoe heel wat aanpassingsmogelijkheden overwonnen te hebben. Indien men deze integratie inspanningen en -resultaten zou gaan beoordelen in functie van de omschrijving van het verblijf dat er aan voorafgaat en dat deze integratie mogelijk heeft gemaakt, is dit een totaal onmenselijke benadering van het integratievraagstuk, en een schoolvoorbeeld van kennelijke onredelijkheid.

De motivering in de bestreden beslissing dat het schoolgaan van de kinderen alhier, niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, is onjuist.

R. S., oudste kind van verzoekers, volgt met succes de tweede graad afdeling Grieks-Latijn aan het (...). Welnu, in Oekraïne is dergelijke onderwijsrichting niet bestaande. Dit betekent dat R. bij gedwongen terugkeer naar Oekraïne, zijn studies Grieks-Latijn niet zal kunnen verder zetten (stukken 4 en 5)."

3.2. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Bovendien wordt opgemerkt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de

aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast rust op de aanvrager.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partijen stellen dat zij niet akkoord gaan met de beoordeling van verwerende partij in de bestreden beslissing dat zij geen buitengewone omstandigheden zouden hebben aangetoond en verwijzen naar het gevaar dat hen te wachten staat in hun land van herkomst. Noch uit de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 28 maart 2007 noch uit een later ingediend stuk blijkt dat verzoekende partijen hebben gewezen naar een potentieel gevaar in hun land van herkomst omwille van de corruptie die eerste verzoeker op het spoor was gekomen. Aan verwerende partij kan bijgevolg niet worden verweten met dit element geen rekening te hebben gehouden in de bestreden beslissing. Het is aan verzoekende partijen om in hun aanvraag aan te tonen om welke redenen zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet in hun land van herkomst kunnen indienen. Ten overvloede blijkt uit de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkenen beweren dat zij in gevaar zouden zijn indien zij zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor onterechte vervolgingen bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”* en blijkt bijgevolg dat verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met het aspect ‘gevaar in het land van herkomst’. Uit de motieven blijkt waarom de door de verzoekende partijen aangehaalde buitengewone omstandigheden niet volstaan om de aanvraag in België in te dienen. Het feit dat verzoekers “niet akkoord” gaan met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing volstaat niet om tot de nietigverklaring te leiden van de bestreden beslissing.

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is wat de beoordeling van hun langdurig verblijf betreft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijf van eerste verzoekende partij sinds 20 december 2000 en van tweede verzoekende partij sinds 16 juli 2001 en het feit dat zij geïntegreerd zouden zijn, niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend doch dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekende partijen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De duur van de asielprocedures: namelijk iets meer dan 10 maanden voor eerste verzoekende partij en iets minder dan 3 maanden voor tweede verzoekende partij, was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan verzoekende partijen ipso facto geen recht op verblijf. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen evenmin rechten worden geput met het oog op regularisatie (RvS 5 april 2005, nr. 142.784). Verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Ten slotte verwijzen verzoekende partijen naar de studies van hun oudste kind, met name de Grieks-Latijnse richting in het middelbaar onderwijs en dat deze studierichting niet wordt onderwezen in hun land van herkomst. Verzoekende partijen verwijzen naar de stukken 4 en 5 bijgevoegd aan het verzoekschrift. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 maart 2007 blijkt dat verzoekende partijen inderdaad verwijzen naar de studierichting van hun oudste kind. In de beslissing wordt het volgende gemotiveerd: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd*

onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn.” Uit het administratief dossier blijkt niet dat stuk 5 (waarmee wordt aangetoond dat de studierichting Grieks-Latijnse niet wordt onderwezen in hun land van herkomst) is ingediend. Bijgevolg kan verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dit element waarvan zij op het ogenblik dat de beslissing werd genomen geen kennis had. Bij een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, komt het bovendien aan de verzoekende partijen toe om het bewijs te leveren van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit het feit dat zij zelf in gebreke bleven om de vereiste overtuigingsstukken neer te leggen, kan niet afgeleid worden dat het bestuur onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is opgetreden.

Verzoekende partijen maken met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat niet om de motieven te weerleggen. Rekening houdende met de elementen waarvan de gemachtigde kennis had op het ogenblik dat de beslissing werd genomen blijkt niet dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen is gekomen. De door verzoekende partijen aangevoerde grieven maken bijgevolg geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid en op zorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPES, kamervoorzitter

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.